

[Henry Christensen.]

udvalgsarbejde og under den kommende forhandling må have tilvejebragt afklaring af. Jeg kan tilføje, at venstre naturligvis ikke har noget som helst ønske om i den givne situation at øge den samlede købekraft og dermed stimulere en inflatorisk udvikling, og for så vidt der ud fra de nævnte forudsætninger derfor vil vise sig at være et yderligere finansielt behov, vil vi også være med til at dække det.

Regeringens vej er i så fald forslaget om tvungne opsparing. Det er jo en af de gamle travere, og den har vel allerede derfor det knyttet til sig, at en afvisning af enhver form for drøftelse af den i hvert fald ikke vil stå i særlig harmoni med den udvikling, der har fundet sted gennem årene, der er gået, hvor vi har forsøgt at sanere økonomien på den ene eller anden måde. Den anden gamle travere har været forbrugsafgifterne, og begge områder må vel indgå i en drøftelse, når vi når frem til en afklaring af, hvad det eventuelle behov måtte være.

Den tvungne opsparing har selvfølgelig den fordel, at den dog formentlig kun lader sig praktisere i et enkelt år, at vi i hvert fald kan regne med, at den ikke kan gentages næste år. Det er en ganske åbenbar fordel ved den bundne opsparing. Den har selvfølgelig også den fordel, hvorved den adskiller sig helt og afgørende fra den forhøjelse af skatterne, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen talte så indtrængende om, at den bundne opsparing i hvert fald skal betales tilbage til borgerne. Det er to klare fordele, som der ikke er grund til at være blind for.

Hvis det ender med, at den bundne opsparing overhovedet skal praktiseres, vil der imidlertid være et par forhold, jeg mener det nødvendigt at gøre opmærksom på. Det ene er, at regeringen i sit forslag denne gang ganske har undladt at tage hensyn til de ældre medborgere. Normalt har vi, når vi tidligere har gennemført bundne opsparinger, taget hensyn til de ældre medborgere. Vi var også enige om, da vi gennemførte forliget sidste år, at vi i særlig grad måtte tage hensyn til de ældre medborgere, der skulle leve af deres opsparing eller selvpensionering. Hele dette traditionelle hensyn er væk nu, og det kan jeg ikke

forestille mig kan være regeringens virkelige hensigt; i hvert fald finder jeg det ikke rimeligt, og i hvert fald vil jeg gerne have regeringens begrundelse af, hvorfor man ikke har taget dette sædvanlige hensyn.

Det andet, som jeg tror det er nødvendigt at pege på, er forholdet mellem den bundne og den frivillige opsparing. Det står jo klart, at venstre er tilhænger af at søge den frivillige opsparing fremmet så meget, som vi overhovedet kan det, og at vi gerne vil indgå i nye og videregående drøftelser om yderligere foranstaltninger til fremme af den private opsparing. Vi er på vej til forbedrede regler for den private opsparing. De skatteregler, vi på dette område gennemførte i forbindelse med forliget, har, så vidt jeg er orienteret fra mange pengeinstitutters side, bevirket, at man har fået en langt større vækst i udnyttelsen af disse regler og dermed i tilgangen af privat opsparing, end man har været vant til. Reglerne, sådan som de nu er, lider vel bl. a. først og fremmest af at være for udviklede, og vi vil også gerne ved førstkommande lejlighed være med til at prøve på at finde frem til forenklinger og udvidelser af dem, men det ville være forkert at se væk fra, at de har haft en meget stor betydning til fremme af den private opsparing.

Mange vil nu sige: det er jo meget godt; nu gennemfører staten en lang række foranstaltninger, som får nogle medborgere, der samfundsøkonomisk er gode borgere, til at binde sig til en større eller mindre frivillig opsparing, men der bliver jo slået meget i stykker for de mennesker, når man så kommer og siger: udmærket, nu lokker vi jer først til en stor privat opsparing — det er der mange, der ikke lader sig tilskynde til — og bagefter kommer vi og smækker en bunden opsparing i hovedet på dem alle sammen uden at tage noget som helst hensyn til, om borgerne rent faktisk har rettet sig efter de opfordringer, der er kommet fra de politiske myndigheder. Jeg ville mene, at man derfor som noget helt rimeligt, hvis man endte med at realitetsdrøfte den bundne opsparing, også måtte lade sådanne synspunkter indgå i vurderingen.

Jeg vil gerne i tilslutning til det, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde om regeringens planer på et andet punkt,